கூரேச விம்ஶதி

கூரநாத பஞ்சாஶத்

ஆகிய ஸ்தோத்ரங்கள்

ஸ்ரீ உ.வே தி. அ. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி
இயற்றிய தமிழுரையுடன்

முதல் பதிப்பு ஜனவரி 1998
500 பிரதிகள்

விலை: ரூ. 25.00

கீதாசார்யன் வெளியீடு
7, தெற்கு மாட வீதி,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை 600 005

அச்சிட்டோர்
கொப்பரம் பிரிண்டர்ஸ்
45, டி.பி.கோயில் லேன்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை 600 005

முன்னுரை

ஆழ்வானுடைய அருமை பெருமைகளை அளவிட்டுரைத்தல் ஆயிரவாய்படைத்த ஆதிசேஷனுக்கும் இயலாத காரியமாகும். எவ்வுலகும் இன்பமெய்த வந்த எம்பெருமானார் தாமும் தம்முடைய மோக்ஷ இன்பத்திற்கு ஆழ்வானுடைய ஸம்பந்தத்தையே காரணமாக அறுதியிட்டு அருளினாராம். இது தன்னை ப்ராசீனச்லோகமொன்று தெரிவிக்கிறது. ''அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜத்வந்த்வமாச்ரித்ய பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா: தேசிகா: முக்திமாபு: ஸோZயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்த்தாம் யத்ஸம்பந்தாதமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:'' என்பதே அந்த ச்லோகம். எம்பெருமானார்க்குப் பிற்பட்ட எம்பார் முதலிய ஆசாரியர்கள் அவர் தம்முடைய திருவடித்தாமரையிணையில் தம் தலைகளை மடுத்தும், முற்பட்ட பெரிய நம்பிகள் தொடக்கமான ஆசாரியர்கள் அவருடைய திருமுடியில் தம் திருவடிகளை வைத்தும் ஏதோ ஒரு வகையில் அவரோடு ஸம்பந்தத்தைப் பெற்று முத்தி பெற்றார்கள். இங்ஙனம் தம் சிஷ்யர்களோடு ஆசார்யர்களோடு வாசியற மோக்ஷமளிக்க வல்ல அவ்வெம்பெருமானார் தாமும் கூரத்தாழ்வானாகிற ஸச்சிஷ்யருடைய ஸம்பந்தத்தாலேயே தம்முடைய மோக்ஷத்தைத் தம் கைவசமிருப்பதாக நிச்சயித்தாரென்றால் அக்கூரத்தாழ்வானுடைய பெருமைகள் எங்ஙனம் நம்மால் வருணிக்கமுடியும் - என்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யமாகும்.

அத்தகைய கூரத்தாழ்வானுடைய பெருமைகளில் சிலவற்றை, முற்காலத்தில் பட்டர் சீராமப் பிள்ளை என்னும் ஆழ்வான்குமாரரிருவரில் சிறியவரான சீராமப் பிள்ளையாகிய வேதவ்யாஸபட்டரின் திருமகனாரான ஸர்வஜ்ஞபட்டரென்கிற நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டர் இருபது ச்லோகம் கொண்ட கூரேசவிம்சதி என்னும் ஸ்தோத்ரத்தின் மூலமாகவும்,

பிற்காலத்தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பார் ஜீயர் மடத்தில் முதன்முதலில் பட்டாபிஷிக்தரான திருவேங்கடராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் க்ரந்தாந்வயம் பெற்ற சுத்தஸத்த்வம் தொட்டாசார்யஸ்வாமி ஐம்பது ச்லோகம் கொண்ட கூரநாதபஞ்சாசத் என்ற ஸ்தோத்ரத்தின் வாயிலாகவும் வெளியிட்டு உலகோரை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினர். இவையிரண்டு துதி நூல்களும் கூரத்தில் ஆழ்வானுடைய மஹோத்ஸவ காலங்களில் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இவற்றிற்கு இதுகாறும் உரையேதும் கிடைக்காததனால், ஸ்ரீ கூரநகராபிஜநரும், ஸ்ரீகைரவிணீநித்ய நிவாஸரஸிகராய் ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி எம்பெருமான் திருவடிவாரத்தில் செய்யும் அருளிச் செயலோதுதலாகிய கைங்கர்யத்தில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவருமாகிய ஸ்ரீமான் உ.வே கூரம் வீரவல்லி. பாஷ்யகாராசார்யர் ஸ்வாமி அடியேனிடம் நிர்ஹேதுக க்ருபை உண்டாகப் பெற்று, இவையிரண்டு ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் உரையெழுதித் தருமாறு நியமித்தருளினார். மஹான்கள் இருவரருளிய இவற்றிற்கு உரையெழுதத் தகுதி இறையுமில்லாதிருப்பினும் அடியேன் அவர் நியமனத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு, தெரிந்தவரையில் ஒருரையை எழுதத் துணிந்து விட்டேன். இவ்வுரையோடு கூட இவ்விரண்டு ஸ்தோத்ரங்களும் அச்சாகி வெளிவருகின்றன இப்போது. இதன் கண், அடியேனுக்கு இயற்கையாக அமைந்த அறியாமை. அஜாக்ரதை மருள் முதலிய தோஷங்களால் ஏற்பட்ட சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் மற்றுமுள்ள எல்லாக் குற்றம் ஆகியவற்றை, இயற்கையாகவே இன்னருள்கொண்ட - கற்றறிந்த பெரியோர்கள் பொறுத்தருளி அடியேனைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்க வேணுமென்று விநயத்துடன் வேண்டுகிறேன்.

திருப்பதி
26-9-97.

தி. அ. க்ருஷ்ணமாசார்ய தாஸன்.

ஸர்வஜ்ஞபட்டர் அருளிய

கூரேஶ விம்ஶதி

தனியன்

श्रीरङ्गोज्ज्वलमध्यवीथिनिलयं श्रीराममिश्रात्मजं
श्रीभट्टार्यपदाश्रयं शुभगुणं वाचांजयिभ्रातरम् ।
लोकार्यप्रवणं तदुक्तिरसिकं सर्वज्ञभट्टारकं
वन्दे तं भुवि विंशति व्यतनुत श्रीवत्सचिह्नस्य यः ।।

ஶ்ரீரங்கோஜ்ஜ்வலமத்யவீதிநிலயம் ஶ்ரீராமமிஶ்ராத்மஜம்
ஶ்ரீபட்டார்யபதாச்ரயம் ஶுபகுணம் வாசாம்ஜயிப்ராதரம்
லோகார்யப்ரணவம் ததுத்திரஸிகம் ஸர்வஜ்ஞபட்டாரகம்
வந்தே தம் புவி விம்ஶதிம் வ்யதநுத ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்நஸ்ய ய:

ய: - யாவரொருவர், புவி- உலகில், ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்நஸ்ய - கூரத்தாழ்வானைப் பற்றிய, விம்சதிம் - இருபது ச்லோகங்களைக் கொண்ட ஸ்தோத்ரத்தை, வ்யதநுத - அருளிச் செய்தாரோ, தம் - அப்படிப்பட்ட, ஶ்ரீரங்க உஜ்வல மத்யவீதி நிலயம் - ஶ்ரீரங்கத்தில் விளங்குகிற நடுவில் திருவீதியை இருப்பிடமாகக் கொண்டவரும், ஶ்ரீராமமிச்ர ஆத்மஜம் - வேதவ்யாஸ பட்டரென்னும் ஶ்ரீராமமிச்ரரின் திருக்குமாரரும், வாசாம் ஜயி ப்ராதரம் - வாக்விஜயிபட்டரின் ஸஹோதரரும், ஶ்ரீபட்டார்ய பதாச்ரயம் - ஶ்ரீபராசரபட்டரின் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவரும், லோகார்ய ப்ரவணம் - லோகாசார்யராகிய நம்பிள்ளையினிடம் பக்தியை உடையவரும், ததுக்தி ரஸிகம் - அந்த நம்பிள்ளையின் ஶ்ரீஸூக்திகளின் சுவையறிந்தவரும், சுபகுணம் - நல்ல குணங்களைக் கொண்டவருமான, ஸர்வஜ்ஞ பட்டாரகம் - ஸர்வஜ்ஞ பட்டரை, வந்தே - வணங்கித் துதி செய்கிறேன்.

கூரேச விம்சதி என்னும் இந்த ஸ்தோத்ர க்ரந்தத்திற்கு விஷய பூதரான கூரத்தாழ்வானுக்குத் திருக்குமாரர்கள் இருவர், ஸ்ரீரங்கநாதரென்றும் ஸ்ரீராமமிச்ரரென்றும் முறையே இவ்விருவரின் இயற்பெயர்களாகும். இவர்களுக்கு எம்பெருமானார் சாத்தியருளிய திருநாமங்கள் - ஸ்ரீபராசரபட்டர் வேதவ்யாஸ பட்டர் என்பனவாகும். ஸ்ரீராமமிச்ரரின் ஸத் புத்ரர்களில் ஒருவரான ஸர்வஜ்ஞ பட்டரே இக்கூரேச விம்சதியின் கர்த்தா. மற்றொருவர் வாக் விஜயி பட்டர். இந்த ஸர்வஜ்ஞபட்டர் நடுவில் திருவீதியில் வாஸம் செய்து வந்தமையால் நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டரென்று வழங்கப் பட்டார். இவர் தமது பெரிய தமப்பனாரான ஸ்ரீபராசர பட்டர் ஸந்நிதியில் ஆச்ரயித்தவர். இவர் நம்பிள்ளையிடம் பக்தி கொண்டதற்குக் காரணம் அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவை அறிந்தமையே ஆகும். இந் நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர், நம்பிள்ளை திறத்தில் - அவருடைய ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களையும் சிஷ்ய ஸம்பத்தையும் உலகம் போற்ற நின்றமையையும் கண்டு முதன்முதலில் பொறாமைப்பட்டு, கடிகடி என்றிருந்தார். பின்பொருகால் இவர் சோழராஜஸபைக்குச் செல்ல, அரசன் "பட்டரே! 'ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே' (=என்னை நான் மனிதனாக நினைத்திருக்கிறேன்) என்று ஸ்ரீராமபிரான் தனது பரத்வத்தை மறைத்து மநுஷ்யத்வத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தவன் - ஜடாயுவைக் குறித்து 'மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந் அநுத்தமாந்' (=என்னால் அனுமதிக்கப் பெற்ற நீர் ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தை அடையக் கடவீர் என்று சொல்லி அவருக்கு மோக்ஷம் கொடுத்தது எப்படிப் பொருந்தும்? மோக்ஷம் தருவது பரதத்வமான விஷ்ணுவின் காரியமன்றோ?" என்று கேட்க, இவர் அதற்குத் தக்க விடை தோன்றாமையாலே, பக்கத்திலிருந்த நம்பிள்ளையின் சிஷ்யரான பின்பழகிய பெருமாள் சீயரிடம் "நம்பிள்ளை இதற்கு என்ன ஸமாதானம் சொல்லுவர்?" என்று ரஹஸ்யமாக வினவ, அவர்

"ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி என்று தசரதமகாராஜன் கைகேயிக்குச் சொன்ன வார்த்தையைக் கொண்டு ஸமாதாநம் சொல்லுவர்" என்று கூற. பட்டர், "அரசே! 'ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி' என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ள வசநமே நீ கேட்ட கேள்விக்கு விடை பகர வல்லது. ராமபிரான் பிராணிகளுக்கு நன்மை பயக்கும் ஸத்யம் சொல்லும் ஸ்வபாவமுடையவனாகையாலே ஸ்வர்க்கம் முதலாக ஸ்ரீவைகுண்டம் ஈறாக உள்ள லோகங்களையெல்லாம் தன். வசமாக்கிக் கொள்வன் என்று அவ்வசனத்திற்குப் பொருளாகையால், தன்னுடைய ஸத்யவாக்யத்வத்தினால் ஜடாயுவுக்கு மோக்ஷம் தந்தருளினார். இதனால் பரத்வம் வெளிப்பட்டு விடாது" என்று அரசனுக்கு விடை கூறி, அவனை மகிழ்வித்து, பல ஆபரணங்களும் பட்டு வஸ்த்ரங்களும் பஹுதநங்களும் பஹுமாநமாகப் பெற்று, அவற்றை யெடுத்துக் கொண்டு ஜீயருடன் நம்பிள்ளையின் திருமாளிகைக்குச் சென்று அவர் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, முன்பு பொறாமைப் பட்டதை க்ஷமிக்கும்படி ப்ரார்த்தித்து, அவர் அங்கீகாரம் பெற்று அவரை ஒரு க்ஷணமும் பிரியாமல் ஸேவித்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடிருந்தார் என்று ஆறாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலுள்ள விஷயம் 'லோகார்யப்ரவணம் ததுக்தி ரஸிகம்' என்கிற இந்த இடத்தில் அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

பட்டர், பட்டாரகர் என்பவை வேத சாஸ்த்ரங்களை நன்றாகக் கற்றறிந்த அந்தணர்களுக்கு அளிக்கும் பட்டப் பெயர்கள் என்பர்.

பரமகம்பீரமாக அமைந்த இத் தனியனை அருளிய பெரியார் யாரென்று தெரியவில்லை. இந்நூலாசிரியருடைய திருவம்சத்தில் தோன்றிய ஒருவரே இதைப் பணித்திருக்கலாம் என்று கொள்ளல் தகும்.

श्रीरङ्गराजकरुणामयदृष्टिवीक्षा

सम्प्राप्त सर्वगुणराजि विराजमाने ।

श्रीमच्छठप्रमथने स्थिरभावबन्धं
श्रीवत्सचिह्नगुरुमन्वहमाश्रयामि ।। १ ।।

ஸ்ரீரங்க₃ராஜகருணாமயத்₃ருஷ்டிவீக்ஷா
ஸம்ப்ராப்த ஸர்வகு₃ணராஜி விராஜமாநே,
ஸ்ரீமச்சட₂ப்ரமத₂நே ஸ்தி₂ரப₄ாவப₃ந்த₄ம்
ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நகு₃ருமந்வஹமாஶ்ரயாமி.(1)

ஸ்ரீரங்கராஜ கருணாமய த்ருஷ்டிவீக்ஷா ஸம்ப்ராப்த ஸர்வகுணராஜி விராஜமாநே - திருவரங்கநாதனுடைய கருணை பொங்கிய திருக்கண் பார்வையினால் அடையப் பெற்ற ஸகல ஸத்குண ஸமூஹங்களாலே மிகவும் விளங்குகின்ற, ஸ்ரீமாந் சடப்ரமதநே - ஸ்ரீக்ருஷ்ணபக்தியாகிற செல்வத்தைப் பெற்ற சடகோப முனிவரிடத்தில், ஸ்திர பாவ பந்தம் - நிலைபெற்ற திருவுள்ளப் பிணப்பையுடையவரான, ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நகுரும் - கூரத்தாழ்வானாகிய ஆசார்யரை, அந்வஹம் - தினந்தோறும், ஆச்ரயாமி - ஆச்ரயிக்கிறேன். (ஸேவிக்கிறேன்.)

ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமுடைய கூரத்தாழ்வானை ஸேவிக்கிறேன் என்று, ஆழ்வாரிடத்தில் பக்தியை ஆழ்வானுக்கு முதல் யோக்யதையாக அருளிச் செய்கிறார் இதனால். அவ்வாழ்வார் எத்தகையவர் என்றால் - உயர்வற உயர்நலமுடைய பெரிய பெருமாள் கடாக்ஷத்தாலே பெற்ற மயர்வற மதியும் நலமென்னும் பக்தியும் வைராக்யம் முதலிய பிறவுமான எல்லா நற்குணங்களாலும் விளங்குமவர் என்கிறது - முன்னிரண்டடிகளால்.

சடப்ரமதனர் - சடகோபர். ''கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கிற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பரிசத்தால் அஜ்ஞானத்துக்கு உள்ளாக்கி அழுதல்

அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடும் தன்மையதான சடமென்னும் வாயு இவரையும் பிறந்தபொழுது தொடுதற்கு வர. அப்பொழுது இவர் அதனை ஹுங்காரத்தால் ஒறுத்து ஒட்டி ஒழித்ததனால். இவர்க்கு 'சடகோபர்' என்று திருநாமமாயிற்று'' என்பர் மஹாவித்வான் வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி.

அன்றிக்கே. சடதீதி சட: . சட கைதவே என்னும் தாதுவிலிருந்து உண்டான சட: என்றும் சப்தம் வஞ்சகனைக் குறிக்கும். வேதத்தை இல்லை செய்யும் ஜைந பௌத்தாதிகளும். வேதத்துக்கு அவப்பொருள்கூறும் அத்வைதிகள் முதலானவர்களும் வஞ்சகர்களேயாவர். அவர்களை வேத தாத்பர்யமான தமது திருவாய்மொழி முதலிய ப்ரபந்தங்களால் தமது ஸமீபத்தில் நில்லாதபடி கோபித்துத் துரத்தியதனால் நம்மாழ்வாருக்கு சடகோபரென்னும் திருநாமம் உண்டாயிற்று என்றும் கொள்ளலாம். இது. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் இரண்டாம் ப்ரகரணத்தில் இரண்டாம் ப்ரகரணத்தில். 'இதுக்கு மூலம் - யான் நீ யென்று மறுதலைத்து' என்று தொடங்கும் 7வது சூர்ணிகையில் 'சடரை ஒட்டி' என்பதற்கு மணவாளமாமுனிகள் அருளிய வ்யாக்யானப் பகுதியில் ஸ்பஷ்டம்.

நம்மாழ்வார் திறத்தில் ஆழ்வானுக்கு நிலைநின்ற பக்தியுடைமை. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் 'த்ரைவித்யவ்ருத்த'. 'பக்திப்ரபாவ' என்ற இரண்டு மூன்றாம் ச்லோகங்களிலும். அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் 'ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநீந்த்ரமநோ நிவாஸாத்' என்கிற மூன்றாம் ச்லோகத்திலும் பிறவற்றிலும் காணலாம்.

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நன் (=திருமறுமார்பன்) என்பது திருமாலின் பெயர். இது ஆழ்வானுக்கு அவர் தந்தையாரால் நாமகரண காலத்தில் இடப்பெற்றது. ஆழ்வான் என்றது - எம்பெருமானுடைய குணங்களிலும். அவற்றை உள்ளபடியே அறிவிக்கின்ற ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் ஆழங்காற் பட்டிருந்ததனால் உண்டாயிற்று என்பர் பெரியோர். (1)

श्रीयामुनार्यपदपङ्कजसक्तचित्ते
श्रीमत्पराङ्कुशगुरूत्तमलब्धविद्ये ।
श्रीलक्ष्मणे मुनिवरेऽर्पित सर्वभारं
श्रीवत्सचिह्नगुरुमन्वहमाश्रयामि ।। २ ।।

ஸ்ரீயாமுநார்யபத$_3$பங்கஜஸக்தசித்தே
ஸ்ரீமத்பராங்குஶகு$_3$ரூத்தமலப்த$_4$வித்$_3$யே,
ஸ்ரீலக்ஷ்மணேமுநிவரே அர்ப்பித ஸர்வபா$_4$ரம்
ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நகு$_3$ருமந்வஹமாஶ்ரயாமி. (2)

ஸ்ரீயாமுநார்ய பதபங்கஜ ஸக்தசித்தே - ஆளவந்தாருடைய திருவடித் தாமரைகளில் ஈடுபட்ட திருவுள்ளமுடையவரும், ஸ்ரீமத் பராங்குச குரூத்தம லப்தவித்யே - பெரியநம்பிகள் என்னும் ஆசார்ய ச்ரேஷ்டரிடமிருந்து பெறப்பட்ட மோக்ஷோபாயமுடையவருமான, ஸ்ரீலக்ஷ்மணே - பகவத் ராமாநுஜராகிய, முநிவரே - முனிவர் பெருமானிடத்தில், அர்ப்பித ஸர்வபாரம் - ஒப்படைக்கப்பட்ட (தம்மைக்காக்கும்) பொறுப்பனைத்தையுமுடைய, ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நகுரும் - ஸ்ரீவத்ஸ சிஹ்நரென்னுமாசார்யரை, அந்வஹம் ஆச்ரயாமி - தினந்தோறும் ஸேவிக்கிறேன்.

ஆழ்வானுக்கு நம்மாழ்வாரிடமுள்ள பக்தியை முன் ச்லோகத்தால் குறிப்பிட்டு, இந்த ச்லோகத்தால் அவருக்கு எம்பெருமானார்திறத்திலுண்டான கௌரவத்தைக் குறிப்பிட்டருளுகிறார். ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் என்றவுடன், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்றன்றோ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநுஸந்திப்பது.

யாமுனன் - யமுனைத்துறைவன். கண்ணபிரானுடைய திருநாமமாகிய இது, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய நியமனத்தினால்

அவர் குமாரரான ஈச்வரபட்டாழ்வான் தம் குமாரராகிய ஆளவந்தார்க்குச் சாத்தின திருநாமமாகும். வெகுநாட்கள் ப்ருந்தாவனத்தில் வாழ்ந்த நாதமுனிகள் தம் திருப்பேரனார்க்கு இப்பெயரை இடும்படி நியமித்தது பொருத்தமுடையதன்றோ?

பராங்குசர் - புறச்சமயிகள் என்னும் யானைகளை வருத்தும் அங்குசம் (மாவட்டி) போன்றிருத்தலால் நம்மாழ்வார்க்குத் திருப்பெயராகிய இது பெரியநம்பிகளின் இயற்பெயராகும். வாக்யகுருபரம்பரையில் பெரியநம்பிகளை ஸ்ரீபராங்குசதாஸர் என்றன்றோ நாம் அநுஸந்தித்துப் போருவது. பெரியநம்பி என்பதும், ஆழ்வாருடைய - 'பெரியவண்குருகூர் நம்பி' என்பதனுடைய ஸங்க்ரஹமென்பர்.

எம்பெருமானார் ஆளவந்தார் திருவடித்தாமரைகளில் ஈடுபாடு கொண்டதும், பெரியநம்பிகளிடத்தில் மோக்ஷோபாயமான ப்ரபத்திரூபமான வித்யையை (=த்வய மந்த்ரத்தை) உபதேசம் பெற்றதும் குருபரம்பராப்ரபாவாதி க்ரந்தங்களில் ப்ரஸித்தம்.

அத்தகைய எம்பெருமானார் ஸன்னிதியில் ஆழ்வான் தம்முடைய ஸர்வபரங்களையும் ஸமர்ப்பித்தமை, 'யோநித்யம் அச்சுத' என்ற ச்லோகத்தில் 'ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே' என்று எம்பெருமானார் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தமை கொண்டு அறியலாகும். பரஸமர்ப்பணமென்பது சரணாகதனுக்கு ஏற்படும் ஸ்வபாவமன்றோ?

லக்ஷ்மணன் - இது இளையபெருமாளின் திருநாமம். 'இளையபெருமாளைப்போல் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் செய்வர் இவர்' என்று பெரியதிருமலைநம்பிகளின் திருவுள்ளத்தில் தோன்றியதனால், அவர் தம் மருமகனாரான எம்பெருமானார்க்கு, லக்ஷ்மணன் (=இளையாழ்வார் - ராமாநுஜன்) என்று திருநாமம் சாத்தியதாக, குருபரம்பராப்ரபாவ நூல் கூறுவது காணத்தக்கது. 'லக்ஷ்மீவாந் லக்ஷ்மண: ச்ரீல: ச்ரீமாந்' என்ற அமரகோசத்தின்படி லக்ஷ்மணசப்தம் செல்வமுடையவனைக் காட்டும். பகவத்கைங்கர்ய

மாகிற செல்வமுடையவர்களன்றோ இளையபெருமாளும் இளையாழ்வாரும்!

ஆழ்வானுடைய ராமாநுஜபக்தி, 'ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே' (ஸ்ரீவை.1), 'ராமாநுஜாங்க்ரி சரணோஸ்மி' (வரத.102), 'ராமாநுஜார்ய வசக: பரிவர்த்திஷீய' (ஸுந்.129) என்னுமிவ்விடங்களில் காணலாகும். இவற்றுள் முதலிரண்டிடங் களில் ஆழ்வான் தாம் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்ததாகவும், மூன்றாமிடத்தில் எம்பெருமானார்க்குப் பரதந்த்ரராய், அவர்தம் திருவடி நிழலில் தாம் நித்யவாஸம் செய்ய வேண்டுவதாகவும் உள்ளமை நினைக்கத் தக்கது. (2)

आचार्यवर्यविभवस्य च शिष्यवृत्तेः
सीमेति देशिकवरैः परितुष्यमाणम्।
नित्यानवद्यकरुणाविलसत्कटाक्षं
श्रीवत्सचिह्नगुरुमन्वहमाश्रयामि ।। ३ ।।

ஆசார்யவர்யவிப₄வஸ்ய ச ஶிஷ்யவ்ருத்தே:
ஸீமேதிதே₃ஶிகவரை: பரிதுஷ்யமாணம்,
நித்யாநவத்₃யகருணாவிலஸத்கடாக்ஷம்
ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நகு₃ருமந்வஹமாஶ்ரயாமி. (3)

ஆசார்யவர்ய விபவஸ்ய - மஹாசார்யர்க்கு உரிய பெருமைக்கும், சிஷ்யவ்ருத்தே: ச - சிஷ்யர்க்குத் தக்க நடத்தைக்கும், ஸீமா இதி - இவர் எல்லைநிலமானவர் என்று, தேசிகவரை: - ஆசார்ய ச்ரேஷ்டர்களாலே, பரிதுஷ்யமாணம் - மிகமகிழ்ச்சியோடு கொண்டாடப்பெற்றவரும், நித்ய அநவத்ய கருணா விலஸத் கடாக்ஷம் - எப்போதுமுள்ளதாய் குற்றமற்றதுமான கருணையினால் குளிர்ந்து விளங்குகின்ற கடைக்கண் பார்வையை உடையவருமான, ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நகுரும் -

கூரத்தாழ்வானை, அந்வஹம் ஆச்ரயாமி - தினமும் ஸேவிக்கிறேன்.

ஆசார்யனுடைய முக்கியமான பெருமை - சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்திலே ஊன்றிப் போருகை. சிஷ்யனுடைய முக்கியமான நல்ல நடத்தை ஆசார்யனுடைய திருமேனியிலே கண்ணும் கருத்துமாயிருக்கை. ''ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக் கடவன்;'' என்ற ஸ்ரீவசனபூஷண சூர்ணிகை(333)யும், 'ஆசார்யன் சிச்சனாருயிரைப் பேணுமவன் - தேசாருஞ்சிச்சன் அவன் சீர்வடிவை - ஆசையுடன் நோக்குமவன்' என்னும் உபதேசரத்தினமாலை(65) பாசுர அடிகளும் இதில் ப்ரமாணமாகும். மோக்ஷ விரோதியாய் ஆத்ம ஸ்வரூப விநாசத்தை உண்டாக்குகின்ற பாகவதாபசாரத்திலே ஊன்றி நின்ற பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானை ஸதுபதேசத்தாலே திருத்தி பாகவதாபசாரம் நேராதவாறு செய்து அவருடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ரக்ஷித்த ஆசார்ய லக்ஷணம் ஆழ்வானிடம் மிகப் பொருந்தும். இது ஸ்ரீவசனபூஷணம் 203 'பிள்ளைப் பிள்ளையாவானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது' என்ற இடத்தில் காணத்தகும். நாலூரான் ஆழ்வான் சிஷ்யனென்று தெரிவிக்கும் பெரிய திருமுடியடைவு ப்ராமாணிகமாகில், 'நான் பெற்ற பேறு நாலூரானும் பெற வேணும்' என்று பேரருளாளப் பெருமாளிடம் வேண்டிக் கொண்டு அவனுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலே ஊன்றியிருந்தமை கொண்டும் ஆசார்யலக்ஷணம் ஆழ்வானிடம் குறைவறப் பொருந்தும். 'நாலூரான் தனக்கு முத்தி நல்கினான் வாழியே' என்ற ஆழ்வான் வாழித் திருநாமமும் இது தன்னை வலியுறுத்தும். இனி ஆசாரியனது திருமேனியைக் காப்பாற்றுகையாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமும், எம்பெருமானாரைஅழைத்துச் செல்வதறக்காகச் சோழராஜ படர்கள் வர, அவருடைய காஷாய த்ரிதண்டங்களைத் தாமே தாங்கி அவருக்குப் பிரதிநிதியாகச் சோழராஜஸபைக்கு எழுந்தருளிப் பரதத்வநிர்ணயம் செய்து, அது காரணமாகத் தமது

திருமேனிக்கு நேர்ந்த ஆபத்தையும் பொருட்படுத்தாமலிருந்து எம்பெருமானார் திருமேனியைக் காப்பாற்றிய ஆழ்வானிடம் பொருந்தத் தட்டில்லை. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தின் முடிவில், யாரோ ஒரு பெரியவரால் இயற்றப்பட்டு எல்லோராலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற 'வ்யக்தீ குர்வந்' என்னும் ச்லோகத்தின் ஈற்றடியான - '(ஈடே) ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் ச்ருதிமத குருச்சாத்ர சிலைகதாம' என்ற இடத்தில் காணலாம். வேத ஸித்தமான - குருவினுடையவும் சிஷ்யனுடையவும் நல்ல நடத்தைகளுக்கு நிகரற்ற இருப்பிடமான கூரத்தாழ்வானைத் துதிக்கிறேன்' என்பது இதற்குப் பொருள்.

இனி மூன்றாவது பாதத்தில் பணிக்கப்பட்ட - ஆழ்வானுடைய கருணா கடாக்ஷத்தின் பெருமை - ஒரு ப்ராஹ்மண குமாரன் பௌத்த மதத்தில் சேர்ந்து பூணூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப் போகட்டிருந்தவன் ஆழ்வானுடைய கடாக்ஷம் பெற்றவுடன் அவற்றைத் தரித்துக் கொண்டான் என்ற சரித்திரத்தினால் புலப்படுகின்றது. இச்சரித்திரம் சிலையிலங்கு பொன்னாழி (பெரிய திருமொழி 8-1)யின் வ்யாக்யான ப்ரவேசத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையினால் காட்டப்பட்டுள்ளது. (3)

रामानुजार्यमतसिन्धुविधो कुदृष्टि
बाह्यान्धकारपटलीहरणाब्जबन्धो ।
अस्मद्गुरोर्जनक भट्टपराशरस्य
श्रीवत्सचिह्नशरणं भव मे दयालो ।। ४ ।।

ராமாநுஜார்யமதஸிந்து₄விதே₄ா! குத்₃ருஷ்டி
பா₃ஹ்யாந்த₄காரபடலீஹரணாப்₃ஜப₃ந்தே₄ா!
அஸ்மத்₃கு₃ரோர்ஜநக! ப₄ட்டபராஶரஸ்ய
ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ஶரணம் ப₄வ மே த₃யாளோ! (4)

ராமாநுஜார்யமத ஸிந்து விதோ - எம்பெருமானார்க்கு இஷ்டமான விசிஷ்டாத்வைத மதமென்கிற கடலுக்குப் பொங்கு தலையுண்டு பண்ணும் சந்திரனே!, குத்ருஷ்டி - வேதத்திற்கு அவப் பொருள் கூறும் சங்கராதிகளாலும், பாஹ்ய -வேதத்திற்குப் புறம்பான ஜைநபௌத்தாதிகளாலும் உண்டாக்கப்பட்ட, அந்தகாரபடலீ - அஜ்ஞானமாகிய இருளின் திரட்சியை போக்கும் சூரியனே, அஸ்மத் குரோ: - அடியேனுடைய ஆசாரியரான, பட்டபராசரஸ்ய - ஸ்ரீபராசரபட்டருக்கு, ஜநக - தந்தையானவரே! தயாளோ - தயையுடையவரே!, ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந - கூரத்தாழ்வானே! (தேவரீர்), மே - அடியேனுக்கு, சரணம் பவ - தஞ்சமாக வேணும்.

முதல் மூன்று ச்லோகங்களால், இந்நூலாசிரியர் ஆழ்வானைத் தாம் ஆச்ரயிப்பதாகக் கூறி, இந் நான்காவது ச்லோகத்தினால் அவரையே ஸம்போதித்து, தேவரீர் அடியேனுக்கு சரணமாக (உபாயமாக) ஆக வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

பௌர்ணமியன்று சந்திரன் கடலைப் பொங்கச் செய்கிறான். ஆழ்வானாகிற சந்திரன் எம்பெருமானார் தரிசனமாகிற கடலை மிகவும் வளரச் செய்கிறான். சூரியன் வெளியிருளைப் போக்குகிறான். ஆழ்வானாகிற சூரியன் - வேதத்தைப் பிரமாணமாக இசையாத ஜைன பௌத்தாதிகளாலும் வேதத்தை ப்ராமானமாக ஒப்புக் கொண்டு அதற்குத் தான் தோன்றி யாக அவப்பொருள் கூறும் சங்கராதிகளாலும் தம்தம் நீசமதங்களை ப்ரசாரம் செய்து மக்களுக்கு உண்டாக்கப்பட்ட அறியாமையாகிய அகவிருளைப் போக்குகிறான். இவ்வொப்புமையைக் கொண்டு ஆழ்வானைச் சந்திரனாகவும் சூரியனாகவும் உருவகப்படுத்தினார் முதலிரண்டடிகளால். இந் நூலாசிரியர்க்குப் பராசரபட்டர் ஆசார்யராகையால், அவருக்குப் பிதாவான ஆழ்வானை 'அஸ்மத் குரோ: பட்டபராசரஸ்ய ஜநக!' என்று ஸம்போதித்தார்.

நான்காவது பாதத்தால் - தத்துவத்தைப் பற்றிய அறியாமையைப் போக்குமவராய், தத்துவ அறிவை உண்டாக்கும்

எம்பெருமானார் மதத்தை அபிவிருத்தி செய்பவராகிய தமது ப்ராசார்யராம் ஆழ்வானை மோக்ஷோபாயமாக வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தார். ஆசார்யரைச் சரணமடைவது போல, ப்ராசார்யரையும் சரணமடைய வேணுமென்பது - ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவாரம்பத்தில் 'ராமாநுஜஸ்ய சரணெள சரணம் ப்ரபத்யே' என்று தம்முடைய ஆசார்யரான எம்பெருமானாரைச் சரணம் பற்றியவர். அடுத்த ச்லோகத்தில் 'தத் ஸம்ச்ரயேம வகுளாபரணாங்க்ரியுக்மம்' என்று எம்பெருமானார்க்கும் ஆசார்யரான நம்மாழ்வாரைச் சரணம் பற்றியது கொண்டு அறியலாகும். 'மாறனடி பணிந்து உய்ந்தவன்' என்று = எம்பெருமானார்க்கு மாறன் ஆசார்யராக அருளிச் செய்தாரிறே அமுதனார். சக்தியும் தயையுமுடையவனையே சரணம் பற்ற வேஸணுமாகையால், அறியாமையைப் போக்கி அறிவைத் தரும் ராமானுஜமதத்தை வளர்க்கும் சக்தியை முன்னிரண்டடிகளால் கூறி, கடைசியில் 'தயாளோ' என்று தயை உடைமையைக் குறிப்பிட்டு, அத்தகைய ஆழ்வானை 'சரணம் பவ' என்று - இச்லோகத்தினால் - தஞ்சமாக வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. (4)

श्रीवत्सचिह्न भवतश्चरणारविन्द
सेवामृतैकरसिकान् करुणासुपूर्णान् ।
भट्टार्यवर्य निगमान्तमुनीन्द्र लोक
गुर्वादि देशिकवरान् शरणं प्रपद्य ।।५।।

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந! ப$_4$வதஶ்சரணாரவிந்த$_3$
ஸேவாம்ருதைகரஸிகாந் கருணாஸுபூர்ணாந்
ப$_4$ட்டார்யவர்ய நிக$_3$மாந்தமுநீந்த்$_3$ர லோக
கு$_3$ர்வாதி$_3$ தே$_3$ஶிகவராந் ஶரணம் ப்ரபத்$_3$யே.(5)

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந - கூரத்தாழ்வானே! பவத: - தேவரீருடைய, சரணாரவிந்த ஸேவாம்ருத ஏக ரஸிகாந் - திருவடித் தாமரைகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமாகிய அம்ருதமொன்றையே சுவைப்பவர்களும், கருணா ஸுபூர்ணாந் - தயையினால் மிகவும் நிறையப் பெற்றவர்களுமான, பட்டார்யவர்ய - தேவரீர் திருக் குமாரராய் அடியேனுக்கு ஆசார்யரான ஸ்ரீபராசரபட்டரென்ன, நிகமாந்தமுநீந்த்ர லோககுரு ஆதி தேசிகவராந் - அவரை ஆச்ரயித்த நஞ்சீயரென்ன, அந் நஞ்சீயர் சிஷ்யரான நம்பிள்ளை யென்ன, இவர்கள் முதலான ஆசார்யச்ரேஷ்டர்களை, சரணம் ப்ரபத்யே - சரணம் பற்றுகிறேன்.

முன் ச்லோகத்தில் ஆழ்வானைச் சரணம் பற்றியவர் இந்த ச்லோகத்தில் அவருடைய உகப்புக்கு இலக்காகிய சிஷ்ய பரம்பரையையும சரணம் புகுகிறார். அதுதன்னில் முதலில் தம்மாசார்யரான பராசரபட்டரையும் பின்பு மற்றவர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பட்டருக்கு எம்பார் போலக் கூரத்தாழ்வானும் ஆசார்யராவார். இவ்விஷயம் பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்ய மங்கள ச்லோகத்தில் 'வுந்தே கோவிந்த தாதௌ' (= எம்பாரையும் தமப்பனாரையிம் வணங்கித் துதிக்கிறேன்) என்று அருளியது கொண்டு அறிதல் தகும்.

நிகமாந்த முனி - (வேதாந்த முனி) என்பது நஞ்சீயரை. லோககுரு - நம்பிள்ளை. இப்பெயர் நம்பிள்ளைக்கு - கந்தாடைத் தோழப்பரால் உகந்து சாத்தப் பெற்றதாகும். தேசிக: திசதி - உபதிசதீதி தேசிக: என்னும் வ்யுத்பத்தியினால் தேசிக; என்பது ஹிதோபதேசம் பண்ணும் ஆசார்யனுக்குப் பெயராயிற்று. ஆழ்வானுடைய சிஷ்யர்களைச் சரணம் புகுதல் ஆழ்வானுக்கு உகப்பை உண்டு பண்ணுமாதலால் அவர்களையும் இச்லோகத்தால் சரணம் புகுந்தாராயிற்று. அல்லது - இது தன்னைப் புருஷகார சரணாகதியாகவும் கொள்ளலாம். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக - மணவாளமாமுனிகற் யதிராஜவிம்சதியில், 'ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாதி மூர்த்நா' என்றும், 'ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நசரணம் யதிராஜமீடே'

என்றும் 'எம்பெருமானாரை வணங்கித் துதித்தபின்பு,' கூராதிநாத குருகேச முகாத்ய பும்ஸாம் பாதாநுசிந்தநபர: ஸததம் பவேயம்' என்று - எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்த கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் தொடக்கமானாருடைய திருவடிகளை எப்போதும் த்யானிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டதனை அனுஸந்தித்தல் யுக்தம்.

(5)

श्रीरङ्गराजमहिषीकरलालनेन
सम्प्राप्तसर्वविभवस्य पराशरस्य।
कुर्यां मदन्वयगुरोः गुरुतां गतस्य
कूराधिपस्य गुणचिन्तनमन्तरङ्गैः॥६॥

ஸ்ரீரங்கராஜ மஹிஷீகரலாலநேந
ஸம்ப்ராப்த ஸர்வவிப,வஸ்ய பராஶரஸ்ய,
குர்யாம் மத,ந்வயகு,ரோ: கு,ருதாம் க,தஸ்ய
கூராதி,பஸ்ய கு,ணசிந்தநமந்தரங்கை,:. (6)

ஸ்ரீரங்கராஜ மஹிஷீகர லாலநேந - ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரால் தமது திருக்கைகளில் எடுத்துச் சீராட்டப் பெற்றதனால், ஸம்ப்ராப்த ஸர்வவிபவஸ்ய - நன்றாகப் பெற்ற எல்லாப் பெருமைகளையும் உடையவரும், மதந்வயகுரோ: - அடியேனுடைய குலத்திற்குத் தலைவருமான, பராசரஸ்ய - ஸ்ரீபராசரபட்டருக்கு, குருதாம் கதஸ்ய - தமப்பனாராகுந் தன்மையை அடைந்த, கூராதிபஸ்ய - கூரத்தாழ்வானுடைய, குண சிந்தநம் - குணாநுபவத்தை, அந்தரங்கை: (ஸஹ) - நெருங்கிய நண்பர்களுடம் கூடி, குர்யாம் - செய்யக் கடவேன்.

முன் ச்லோகத்தில் ஆழ்வானுடைய சிஷ்ய பரம்பரையைச் சரணம் பற்றி, தமக்கு அந்தரங்கர்களான அச்சிஷ்யர்களுடன் கூடி

ஆழ்வானுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களை அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறார் இச்லோகத்தில். ஸதாசார்ய குணாநுஸந்தான மன்றோ ஸச்சிஷ்யனுக்குஉத்தாரகம்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்யும்போது, போதாயன வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைத் திருவுள்ளத்தில் தரித்திருந்து அவருக்கு உசாத்துணையாக இருந்ததனால் ஜ்ஞானமும், பகவத் குணங்களில் ஆழங்கால் பட்டு ஆழ்வான் என்ற திருநாமம் பெற்றதனால் பக்தியும், கூரத்திலுள்ள ஸமஸ்தைச்வர்யத்தையும் பரித்யஜித்து, தேவியார் மடியிலிருந்த வெள்ளிப் பாத்திரத்தையும் புதரிலே எறிந்து, எம்பெருமானார் திருவடிகளே தநமென்று அவர் பின்னே ஸ்ரீரங்கத்திற்குச் சென்றதனால் வைராக்யமும், தம்மைப் பகைத்த நாலூரானுக்கும் மோக்ஷத்தை அபேக்ஷித்ததனால் தயையும் முதலான ஆழ்வானுடைய குணங்கள் அனந்தமிறே. அவற்றை ஓரிருவர் அனுபவித்தால் பர்யாப்தி பிறவாமல், ஆழ்வானுக்கும் தமக்கும் அந்தரங்கர் களான பலரோடும் சேர்ந்து அனுபவித்து ஆனந்திக்க ஆசைப்படுவது யுக்தமிறே.

ஆழ்வானுக்குப் பல பெருமைகள் இயற்கையாக இருக்கச் செய்தே, பராசரபட்டருக்குத் தமப்பனாரும் ஆசார்யருமா யிருக்கையும் ஒரு பெருமையாதலால், 4ம் ச்லோகத்தில் 'அஸ்மத் குரோ: பட்டபராசரஸ்ய ஜநக' என்று குறித்தது போதாதென்று, இந்த ச்லோகத்திலும் 'மதந்வயகுரோ: குருதாம் கதஸ்ய' என்று அப் பெருமையை வெளியிடுகிறார். குரு: என்பது பிதாவையும் ஆசார்யனையும் குறிக்கும்.

பட்டருடைய பெருமையாவது - ஸ்ரீரங்க நாச்சியாராலே சீராட்டி வளர்க்கப் படுதலாகும். கூரத்தாழ்வான் தேவிகளான ஆண்டாளுக்கு முதலில் ஒரு பிள்ளை பிறந்து மரிக்க, பின்பு பட்டர் அவதரித்தவுடன், 'இவனாவது ஜீவிக்கட்டும்' என்று எம்பெருமானார் பட்டரை ஸ்ரீரங்க நாச்சியாருக்கு - தேவரீர் தத்த புத்ரனாக இவனை வளர்க்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டு

கொடுத்ததனால் அப்பிராட்டியார் அவரைச் சீராட்டி வளர்த்தமை கூறப்பட்டது. இவ்விஷயம் திருவாசிரியம் முதற் பாட்டு வ்யாக்யானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையால் குறிக்கப் பட்டுள்ளமை காணத்தக்கது. இக்காரணத்தால் அனந்தாழ்வான் பட்டரை ‘பெரியபிராட்டியார் மகன்’ என்றே குறிப்பிடுவராம்., இப்படிப்பட்ட பட்டருடைய குரு என்பது ஆழ்வானுடைய பெருமைகளில் சிறந்தொன்றாம். பெரியபெருமாளும் பெரிய பிராட்டியாரும் தத்தம் மடிகளிருத்திச் சீராட்டி வளர்க்கப் பெற்றதனால் தமக்கு ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் அருளிச் செய்வதில் துணிவுண்டானதாக, பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வசதகம் 17வது ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்துள்ளமை இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட பெருமையினால் மற்றுமுள்ள எல்லாப் பெருமைகளையும் பட்டர் பெற்றிருப்பரென்பதில் ஸந்தேஹமேதுமில்லையன்றோ?

பட்டர் திருவம்சமென்று இப்போதும் பிரசித்தி பெற்றுள்ள வம்சத்திற்குத் தலைவர் பட்டரேயாகையால், அவர் - நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டர் குலத்திற்குத் தலைவரானார். (6)

वैराग्यभक्तिजलधेः कृतिनश्च सत्य
सङ्कल्पनस्य मृदितारिगणास्य नाथ ।
श्रीवत्सचिह्न पुरतस्तव गन्तुमेव
नार्होऽहमेवमधुना प्रलपामि हन्त ।। ७ ।।

வைராக்3ய பக்திஜலதே4: க்ருதிநஶ்ச ஸத்ய
ஸங்கல்பநஸ்ய ம்ருதி3தாரிக3ணஸ்ய நாத2,
ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந புரதஸ்தவ க3ந்துமேவ
நார்ஹோऽஹமேவமது4நா ப்ரலபாமிஹந்த. (7)

நாத ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந - ஸ்வாமீ கூரத்தாழ்வானே! வைராக்ய பக்தி ஜலதே: - உலகப்பொருளில் ஆசையில்லாமை என்னும் வைராக்யத்திற்கும், எம்பெருமானிடம் ஆசையுள்ளமையாகிற பக்திக்கும் கடல் போன்றவரும், ச்ருதிந: - பண்டிதரும், ஸத்ய ஸங்கல்பநஸ்ய - நினைத்தமாத்திரத்தில் எதையும் ஸாதிக்க வல்லவரும், ம்ருதித அரிகணஸ்ய - காமம் வெகுளி மயக்கம் முதலிய உட்பகைக் கூட்டத்தை அழித்தவருமாகிய, தவ புரத: - தேவரீருடைய எதிரில், கந்துமேவ - சென்று நிற்பதற்குக் கூட, அஹம் ந அர்ஹ: - (குற்றம் நிறைந்து குணங்களில் ஒன்றும் இல்லாத) அடியேன் தகுந்தவனல்லேன். (இப்படியிருக்க), அதுநா - இப்போது, ஏவம் ப்ரலபாமி - இங்ஙனம் (ஸ்தோத்ரம் என்றிட்டு எதையோ) பிதற்றுகிறேன்; ஹந்த - கஷ்டம்!

குணாநுபவம் செய்யக்கடவேன் என்று முன் ச்லோகத்தில் பாரித்தவர், அத்தகைய குணாநுபவம் வழிந்து சொற்களாகப் புறப்படுதலாகிற ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்ய எண்ணி, அதற்குத் தமக்குத் தகுதியில்லையென்று நைச்யாநுஸந்தானம் செய்கிறார் இந்த ச்லோகத்தால்.

காமம், வெகுளி, உலோபம், மயக்கம், செருக்கு, பொறாமை ஆகிய உட்பகையை அறவே வென்று, ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் முதலிய குணங்கள் நிறைந்த கூரத்தாழ்வானைத் துதி செய்ய வேணுமென்றால், அத்தகைய ஒருவனே தகுதி பெற்றவனாவான். அதற்கு எதிர்த்தட்டாக உட்பகையை வெல்லாமல் முற்கூறிய குணங்களில் ஏதுமில்லாத அடியேன் - வெறுமனே தேவரீரெதிரே வந்து நிற்கவும் யோக்யதை இல்லாதிருக்கவும் ஸ்தோத்ரமென்று பேர்வைத்து ஏதோ ஒன்றை உளறத் தொடங்குகின்றேனே. இது என்னாய் விடுமோ! கஷ்டம் என்கிறார்.

காமமில்லை என்பது - அழகியமணவாளனுடைய அரவணை ப்ரஸாதத்தின் இரண்டு திரளைகளே பட்டரும் சீராமப் பிள்ளையும் அவதரிக்கக் காரணமாயிருந்தன என்று

குருபரம்பரைநூல் தெரிவிப்பதனால் தெளியலாம். தமக்கு ஆபத்து விளையக் காரணமாயிருந்த சோழனையோ நாலூரானையோ வாயால் சபிக்காமையால் கோபமில்லை என்பதும், கூரைச்வர்யத்தை விட்டு வந்தமையால் பணத்தில் பற்றுள்ளமாகிற உலோமிலை என்பதும், மஹா வித்வானாகை யாலே மோஹம் (திரிபுணர்ச்சி, ப்ரமம்) இல்லை என்பதும், 'வஞ்சமுக்குறும்பாம் குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான்' என்ற - நேரே ஸேவித்துச் சிஷ்யரான அமுதனாரின் ஸத்யவாக்கினால் கல்விச் செருக்கும் செல்வச் செருக்கும் கலச் செருக்கும் ஆகிய மதமில்லை என்பதும், இக் குற்றங்களைந்தும் இல்லை என்கையாலே, இவையுள்ளவர்களுக்கே ஏற்படும் பொறாமை யில்லை என்பதும் அறியவெளிதாகும்.

க்ருதிந் சப்தத்திற்கு, 'தீமாந் ஸூரி: க்ருதீ' என்றும், 'க்ருதீ குசல:' என்றுமுள்ள அமரகோசத்தின்படி பண்டிதன் என்றும் ஸமர்த்தன் என்றும் முறையே இரண்டு பொருள்கள் உள்ளனவேலும், ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களில் 'வைராக்ய பக்தி ஜலதே:' என்று பக்தியும் வைராக்யமும் கூறப்பட்ட படியாலே எஞ்சியுள்ள ஞானத்தைச் சொல்லுவது அவசியமாகை யால் இங்கு 'க்ருதீ' என்பதற்குப் பண்டிதனென்று பொருள் கூறப்பட்டது. பண்டிதன் = ஞானமுடையவன். பண்டா = ஞானம்.

मायाविदूरमनसां मधुराकृतीनां
मात्सर्यलोभमदमानविवर्जितानाम् ।
श्रीवत्सचिह्न भवतश्चरणाश्रितानां
अन्तर्गतोऽस्यहमहो विभयश्चरामि ।। ८ ।।

மாயாவிதூ₃ரமநஸாம் மது₄ராக்ருதீநாம்
மாத்ஸர்யலோப₄மத₃மாநவிவர்ஜிதாநாம்,

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ப₄வதஶ்சரணாஶ்ரிதாநாம்
அந்தர்க₃தோऽஸ்யஹமஹோ விப₄யஶ்சராமி. (8)

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந - வாரீர் கூரத்தாழ்வானே! மயா விதூர மநஸாம் - கடடத்திற்கு வெகுதூரத்திலுள்ள மனதையுடையவர்களும், மதுர ஆக்ருதீநாம் - காண்பதற்கினிய திருமேனியை உடையவர்களும், மாத்ஸர்ய லோப மத மாந விவர்ஜிதாநாம் - பொறாமை, உலோபித்தனம், விஷயபோகக் களிப்ப, செருக்கு இவற்றால் அடியோடு விடப்பட்டவர்களுமான, பவத: சரண ஆச்ரிதாநாம் - தேவரீர் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றினவர்களுக்குள்ளே, அஹமபி - அடியேனும், அந்தர்கத: - உட்பட்டவனாய்க் கொண்டு, விபய: சராமி - பயமற்றவனாய்த் திரிகிறேன்; அஹோ - ஆச்சர்யம்.

தேவரீரெதிரில் வந்து நிற்பதற்கும் ஒன்று விண்ணப்பிப்பதற்கும் அடியேனுக்குத் தகுதியில்லாமல் இருப்பினும், வந்து நின்று ஏதோவென்றைச் சொல்லுகிறேன் என்ற குற்றம் ஒன்றேயன்று. தேவரீர் திருவடிகளுக்கு நல்லவர்களான பெரியோர்களின் நடுவே அடியேனும் ஒருவனாய், அச்சங்கெட்டுத் திரிகிறேனே! இதைவிடக் குற்றம் உண்டோ? 'யச்சீல: ஸ்வாமீ, தச்சீலோ தாஸ:' (ஸ்வாமி எத்தகைய நடத்தைகளை உடையவரோ, தாஸனும் அத்தகைய நடத்தைகளை உடையவன்) என்ற வசனத்தின்படி, தேவரீருடைய அடியவர்கள் தேவரீரைப்போல் நல்லவர்கள் ஆகையால் ஸம்ஸாரபயமின்றி 'நமக்கு மோக்ஷம் கிடைப்பது நிச்சயம்' என்று ஸந்தோஷமாகத் திரியலாம். அவர்களுடைய நன்மைகளில் ஏகதேசமுமில்லாத அடியேன்கூட அவர்கள் நடுவே பயமில்லாமல் களித்துத் திரிகின்றேனே! இது அடியேனுக்கும் ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது என்கிறார். இங்கு 'மதுராக்ருதீநாம்' என்று ஆழ்வானடியார் களுடைய அழகிய திருமேனியைக் குறிப்பிட்டருளியது - இத் திருமேனியழகைக் கொண்டே இதற்கு முன்பும் பின்பும் சொல்லிய மாயை மாத்ஸர்யம்

முதலிய தோஷங்கள் இல்லாமையை ஊஹித்தறியலாம் என்பதற்காக. 'ரூபமேவ அஸ்ய ஏதத் மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே' (=இவருடைய இந்தத் திருமேனி அழகே இவருடைய பெருமையை விளக்குகிறது) என்றன்றோ வசனமிருக்கும்படி!

(8)

कूराधिप त्रिविधतापनिदानमेतत्
संरक्ष्य हेयतरमेव कलेबरं हा।
आत्मस्वरूपमतिनिर्मलमत्युपेक्ष्य
तस्यानुरूपफलशून्य इहैव वर्ते।। ९।।

கூராதி$_4$ப த்ரிவித$_4$தாபநித$_3$ாநமேதத்
ஸம்ரக்ஷ்ய ஹேயதரமேவ கலேப$_3$ரம் ஹா,
ஆத்மஸ்வரூபமதிநிர்மலமத்யுபேக்ஷ்ய
தஸ்யாநுரூபப$_2$லஶூந்ய இஹைவ வர்தே. (9)

ஹே கூராதிப - கூரத்தாழ்வானே! த்ரிவித தாப நிதாநம் (அத ஏவ) - மூன்றுவகைக் கஷ்டங்களுக்கும் மூலகாரணமாகையாலே, ஹேயதரம் - அடியோடு விடத்தக்கதான, ஏதத் - இந்த (அசுத்தமான), கலேபரமேவ - சரீரத்தை மட்டுமே, ஸம்ரக்ஷ்ய - நன்றாகக் காப்பாற்றி, அதிநிர்மலம் - மிகவும் பரிசுத்தமான, ஆத்மஸ்வரூபம் - பகவச்சேஷமான எனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை, அதி உபேக்ஷ்ய - மிகவும் அலக்ஷ்யம் செய்து, தஸ்ய அநுரூப பல சூந்ய: - அத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க மோக்ஷமாகிய பயன்பெறாதவனாய், இஹைவ வர்தே - இவ்வுலகிலேயே இருக்கிறேன்; ஹா - கஷ்டம்!

"தோஷங்களே நிறைந்த நீர் உம்மைப் போன்றவர்களின் நடுவே திரியலாமே, நல்லோர்களின் நடுவே திரிவானேன்?" என்று ஆழ்வான் தம்மைக் கேட்கக் கூடுமென்று கருதி, இதனால் அதற்கு

விடையளிக்கிறார். தேஹதாரணத்துக்கு வேண்டும்படி சிறிதளவே உண்டு. விஷயபோகங்களை நீக்கி, தேஹத்தை அலக்ஷ்யம் செய்து, பகவத்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமான ஆத்மாவை அந்த ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படியாக பகவத் கைங்கர்யத்திலே செலுத்தினால், மோக்ஷம் கிடைக்கும். அவ்விரண்டும் அடியேனுக்கு இயலாத காரியங்கள். ஆகையால் தேவரீருடைய அபிமானம் கிடைக்குமாகையால், ஆசார்யாபிமானத்தாலே மோக்ஷம் பெற்று விடலாமென்று அவர்களின் பின்னே திரிகிறேன். மோக்ஷம் பெறாமல் இவ்வுலகில் இருக்க அடியேன் விரும்பவில்லை என்று பதிலளிக்கிறார்.

சரீரம் மூன்று வகைத் தாபங்களுக்கு மூலகாரணம். ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதி தைவிகம் என்பவை மூன்று தாபங்கள். ஆத்மா = சரீரமும் மனமும். பூதம் = பிராண. தைவம் = சூரியன் அக்நி, வாயு வருணன் முதலியவை. ஆக, சரீரத்தில் உண்டாகும் நோய்களும் மனத்தில் உண்டாகும் வேதனையும் ஆத்யாத்மிகம். சிங்கம், புலி, பாம்பு, தேள், பகைவர் முதலியவர்களால் உண்டாகுமது ஆதிபௌதிகம். அதிகமான வெயில், நெருப்பு, அதிகமான காற்று, பெருமழை முதலியவற்றால் உண்டாகுமவை ஆதிதைவிகம். இத்தகைய மூன்றுவிதமான கஷ்டங்களுக்கு மூலம் சரீரம். ஆகவே இதனை அலக்ஷ்யம் செய்யவேணும். ஜீவாத்மா பகவானுக்கு அடிமை செய்யத் தகுதி பெற்றிருக்கையாலே மிகவும் சுத்தமானது. அதுதன்னை பகவத் கைங்கர்யாதிகளைச் செய்து ஆதரிக்க வேணும். 'மணத்தையும் ஒளியையும் கொண்டு பூவையும் ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது' என்றாரிறே பிள்ளைலோகாசார்யர்.

அவ்வாசிரியர்தாமே ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ திநசர்யா ப்ரகரணத்தில், 'தேஹயாத்ரையில் உபேக்ஷையும் ஆத்மயாத்ரையில் அபேக்ஷையும்' வேணுமென்று

அருளிச்செய்தது காணத்தக்கது. இவ்விரண்டும் இப்போதில்லாவிட்டாலும், ஆழ்வான் சிஷ்யர்களோடு சேர்ந்து அவற்றையும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டு ஆசார்யாபிமானத்துக்க இலக்காகி, நிச்சயமாக முக்தி பெறலாமென்று - இந்த ச்லோகத்தினால் கருதினாராயிற்று. (9)

ज्ञात्वाऽप्यकृत्यकरणं विहिताप्रवृत्तिं
क्रूरप्रमत्त इव जात्वनुतापशून्यः ।
पापाकृतिस्त्वदनुबन्धिषु सज्जनेषु
कूराधिपाहमपि हृष्टमनाश्चरामि ।। १० ।।

ஜ்ஞாத்வாப்யக்ருத்யகரணம் விஹிதாப்ரவ்ருத்திம்
க்ரூரப்ரமத்த இவ ஜாத்வநுதாபஶூந்ய:
பாபாக்ருதிஸ்த்வதநுப$_3$ந்தி$_4$ஷு ஸஜ்ஜநேஷு
கூராதி$_4$பாஹமபி ஹ்ருஷ்டமநாஶ்சராமி. (10)

கூராதிப - கூரத்தாழ்வானே! அக்ருத்யகரணம் - செய்யத் தகாத காரியங்களை நாம் செய்கிறோமென்றும், விஹித அப்ரவ்ருத்திம் - சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட நல்ல காரியங்களை நாம் செய்கிறோமல்லோமென்றும், ஜ்ஞாத்வா அபி - அடியேன் அறிந்து வைத்தும், க்ரூர ப்ரமத்த இவ - கொலையாளியாக் காம வெறியும் பிடித்தவன் போல, ஜாது - ஒருகாலும், அநுதாப ஶூந்ய: பச்சாத்தாபமற்றவனாய், பாப ஆக்ருதி: - (மேலும் பாபங்ககளையே செய்து) பாவமே வடிவெடுத்தவனாகிய, அஹமபி - அடியேனும், த்வத் அநுபந்திஷு - தேவரீரைச் சேர்ந்த நல்லோர்களின் நடுவில், ஹ்ருஷ்டமநா: - மனம் மகிழப் பெற்று, சராமி - ஸஞ்சரிக்கிறேன்; (ஹா - கஷ்டம்!)

முன்ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட தேஹரக்ஷணத்திற்கும் ஆத்மஸ்வரூப உபேக்ஷணத்திற்கும் காரணமான பாபத்தை ப்ரஸ்தாவித்து, அத்தகைய பாபத்தை புத்திபூர்வகமாகவே செய்து,

ஐயோ இப்படிப் பாவத்தைச் செய்து விட்டோமே என்ற கழிவிரக்கமுமில்லாமல் மேன்மேலும் பாவங்களையே செய்து கொண்டு உமக்கு வேண்டிய நல்லோர்களின் நடுவே திரிகின்றேனே. அடியேன் உய்ந்து போவது எங்ஙனம்? என்று கேட்கிறார் இந்த ச்லோகத்தினால்.

செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்வதும் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்யாமையும், முறையே தேஹ ரக்ஷணத்திற்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபோஜ்ஜீவனத்துக்கும் காரணங்களான பாவங்களாகும்.

ஆக இத்தால், பாபம் செய்தாலும் பச்சாதாபமுண்டாகில் மேலும் பாபம் செய்வதில் மனிதன் மூளமாட்டான். எம்பெருமான் பழைய பாவங்களை க்ஷமித்து முக்தி நல்கக் கூடும். பச்சாதாபம் விளையாமல் மேலும் தாம் பாபத்திலேயே மூண்டு பாவியேயானபடியால் அவன் முக்தியளிக்க மாட்டான். ஆழ்வானடியார்களில் சேர்ந்து ஆழ்வானுடைய அபிமானம் பெற்று அதனால் மோக்ஷம் பெறலாமென்று தாம் கருதியிருப்பதை வெளியிட்டருளினாராயிற்று. தமக்குப் பச்சாதாபமுண்டாகாமை என்னும் விஷயத்தில் கொலையாளியும் காமவெறியனும் உபமானபூதர்கள். அவர்களிருவரும் பாபம் செய்வர். பச்சாதாபமடையார்களன்றோ? (10)

कूरान्वयस्य तव दोषचयस्तवेऽहं
सर्वात्मनाऽभिमत एव हि वत्सलस्य ।
स्वामिंस्तथापि मम तत्करणे तु हन्त
तापो भवत्यहरहःकथमुत्सहेय।। ११ ।।

கூராந்வயஸ்ய தவ தே₃ாஷசயஸ்தவேஹம்
ஸர்வாத்மநாபி₄மத ஏவ ஹி வத்ஸலஸ்ய

ஸ்வாமிந்ஸ்தத₂ாபி மம தத்கரேண து ஹந்த
தாபோ ப₄வத்யஹரஹ: கத₂முத்ஸஹேய? (11)

ஸ்வாமிந் - ஸ்வாமீ கூரத்தாழ்வானே!, தோஷசயஸ்தவே - சொற்குற்றமும் பொருட்குற்றமுமே வடிவெடுத்த (தேவரீரைப் பற்றிய) ஸ்தோத்ரம் செய்யும் விஷயத்தில், கூராந்வயஸ்ய - (அடியேன் போல்) கூரகுலத்தில் உதித்தவரும், வத்ஸலஸ்ய - தோஷங்களை குணமாக நினைப்பவருமாகிய, தவ - தேவரீருக்கு அஹம் - அடியேன், ஸர்வாத்மநா - எல்லாவகையாலும், அபிமத: ஏவ ஹி - இஷ்டமானவனேயன்றோ?, ததாபி - அப்படியிருந்தாலும் மம து - எனக்கோவென்றால், தத்கரணே - அத்தகைய ஸ்தோத்ரம் செய்வதில், அஹரஹ: - தினந்தோறும், தாப:பவதி - கஷ்டம் உண்டாகிறது. கதம் உத்ஸஹேய -எங்ஙனம் இதில் முயல்வேன்? ஹந்த -கஷ்டம்.

'ஐயா, நீர் கபடம் பொறாமை முதலிய குற்றங்களுக்குக் கொள்கலமாகவும், சரீரத்தையே வளர்த்து ஆத்மாவை உபேக்ஷிப்பவராகவும், பாபங்களைச் செய்பவராகவும், உமக்கு எதிர்த்தட்டான என்னடியார்களின் நடுவே நல்லவர்போல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு திரிபவராகவும் இருக்கலாம். இவை யெல்லாம் நீர் நம்மை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்குத் தடையன்றே. மோக்ஷத்திற்குத் தடையாகில் அதைப் பற்றிப் பிறகு ஆராய்வோம். 'ஏவமதுநா ப்ரலபாமி' (7 ஸ்லோ. = இப்போது இங்ஙனம் பிதற்றுகிறேன்) என்று ஸ்தோத்ரம் செய்ய ஆரம்பித் தீரே. அதைச் செய்து முடியும்' என்று ஆழ்வான் திரு உள்ளம் பற்றுவதாக நினைத்து அதற்கு இதுதன்னால் விடை தருகிறார்.

தேவரீர் எல்லார் விஷயத்திலும் குற்றங்களைக் குணமாக எண்ணும் வத்ஸலரே. சிறப்பாக, தேவரீர் குலத்திலுதித்த அடியேன் திறத்தில் வாத்ஸல்யமுண்டு என்பதைத் தனிப்படச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. குணம் சிறிதும் கலசாமல் தோஷமேயான ஸ்தோத்ரத்தை அடியேன் தேவரீர் விஷயத்தில் செய்தாலும் அது

தேவரீர்க்கு மிகவும் இஷ்டமாகவே இருக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லைதான். ஆனாலும், குணக் கடலாய், குணக்கடல்களான சிஷ்யர்களைப் பெற்றுப் பரம பரிசுத்தராகிய தேவரீர் விஷயத்தில் குற்றங்களே வடிவெடுத்த ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பிப்பதில் உத்ஸாஹமுண்டாகவில்லை. நாள்தோறும் துதி செய்ய வேணுமென்று தொடங்குவது, குணம் நிறைந்த ஸ்தோத்ரம் செய்ய யோக்யதையில்லாமையால், குற்றம் நிறைந்த துதியை எங்ஙனம் செய்வோம் என்று வருந்தி மீளுவது - என்றிங்ஙனே நாளெல்லாம் கழிகின்றன என்கிறார்.

ஆழ்வானோ, 'நம் குலக் கொழுந்தின் வாயிலிருந்து ஏதாவது வருமா?' என்று எதிர்பார்க்கிறார். குலக் கொழுந்தோ இறாய்க்கிறது. நாம் என் செய்வோம்? (11)

श्रीवत्सचिह्न तव भूरिदयापगायां
स्नात्वाऽतिनिर्मलतमोऽपि मितंपचोऽहम् ।
निन्द्येषु कर्मनिचयेषु निरूढबुद्धिः
मज्जायधस्तमसि हा तव निर्भरोऽस्मि ।। १२ ।।

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந தவ பூ$_4$ரித$_3$யாபக$_3$ாயாம்
ஸ்நாத்வாதிநிர்மலதமோபி மிதம்பசோஹம்
நிந்த்$_3$யேஷு கர்மநிசயேஷு நிரூட$_4$பு$_3$த்$_3$தி$_4$:
மஜ்ஜாம்யத$_4$ஸ்தமஸி ஹா தவ நிர்ப$_4$ரோஸ்மி.

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந - வாரீர் ஆழ்வானே!, தவ - தேவரீருடைய, பூரி தயா ஆபகாயாம் - பெருங்கருணையாகிய ஆற்றில், ஸ்நாத்வா - நீராடியதனால், அதி நிர்மலதமோபி - மிகப் பரிசுத்தனாயிருந்த போதிலும், மிதம்பச: அஹம் - நீசனான அடியேன், நிந்த்யேஷு - இகழத்தக்க, கர்மநிசயேஷு - பாப காரிய ஸமூஹங்களில்,

நிரூட புத்தி: - வேரூன்றிய எண்ணமுடையவனாய், தமஸி - தமோ குணம் நிறைந்த இந்த ஸம்ஸாரத்தில், மஜ்ஜாமி - மூழ்குகிறேன் (ஆகையால்), தவ - தேவரீருடைய, நிர்பர:அஸ்மி - ரக்ஷணப் பொறுப்பிலிருந்து விலகுகிறனேன். ஹா - ஐயோ!

ஆழ்வான் இவரிடம் 'நம்மைப் பற்றித் துதி செய்யும்' என்றால் தம்மைப் பற்றி நிந்தனை செய்து கொள்ளுகிறார். 'பெரியோர்களின் குணங்களை அனுஸந்திப்பதுதான் ஸ்தோத்ர மென்று நினைக்க வேண்டாம். அவர்களெதிரில் தமது தோஷங்களை விண்ணப்பிப்பதும் ஸ்தோத்ரத்திற்கு அங்கந்தான் என்று சிலர் நினைவு போலும். அது யுக்தமே. யதிராஜவிம்சதியில எம்பெருமானாருடைய குணங்களின் ப்ரஸ்தாவம் குறைவுபட்டு, ஸ்தோத்ரகர்த்தாவான மாமுனிகளின் நைச்யாநுஸந்தானமன்றோ நிறைந்து கிடக்கிறது.

'தேவரீருடைய ரக்ஷணப் பொறுப்பிலிருந்து விலகு கிறேன்' என்பதற்கு அடியேனை ரக்ஷிக்க தேவரீரால் முடியா தென்பது பொருள். ஏன் முடியாது? நோய் மிகவும் விஞ்சினால் வைத்யன் பரம ஸமர்த்தனானாலும் நோயாளியைக் காப்பாற்ற இயலாதிறே. ஏன் இவருக்கு நோய் மிக விஞ்சிற்றோ? ஆம் விஞ்சிற்று. ஆழ்வானுடைய தயையென்னும் ப்ரவாஹத்தில் மூழ்கிய போதிலும், தமக்குக் கெட்ட காரியங்களில் மனம் செல்லாமலிருந்தால், அவருடைய தயை வேலை செய்யும். தமக்கு முன் செய்த முழுவினையால் பாபகாரியங்களில் மனம் வேரூன்றி விட்டபடியால் ஆழ்வானுடைய தயையும் பயன் பெறாதென்று நினைத்து தம்மை வெறுக்கிறார். 'தேவ த்வதீய சரண ப்ரணய ப்ரவீண ராமாநுஜார்ய விஷயீக்ருதமப்யஹோ மாம்! பூய: ப்ரதர்ஷயத் வைஷயிகோ விமோஹ: மத் கர்மண: கதரத் அத்ர ஸமாநஸாரம்' என்ற ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 90வது ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரித்தல் தகும். 'எம்பெருமானே! தேவரீர் திருவடிகளில் மிகவும் பக்தி செலுத்துகின்ற எம்பெருமானாரால் அடியேன் தம் தயைக்குப் பாத்திரமாக்கப் பட்டிருந்தபோதிலும், சப்தாதி விஷயங்களில்

மோஹம் அடியேனை அலைக்கின்றது. அடியேனுடைய தீவினையை விட வலியது வேறொன்று உண்டோ? என்பது இதன் பொருள். இதனால் ஸ்தோத்ரத்திற்கு இலக்காகிய பெரியோர்களுக்குத் தம்மைக் காப்பாற்ற ஆற்றல் இல்லை என்று சொல்லுவதில் முழுநோக்கமில்லை: தம்முடைய ஙைச்யத்தை அநுஸந்திக்கையில் மட்டும் நோக்கம் என்று கருதத்தக்கது. மிதம்பச: - நீசன். தீவினை நிறைந்தவன். நிர்ப்பர:- துர்ப்பர:- காப்பாற்றுதற்கு அப்பாற்பட்டவன் என்றபடி. காப்பாற் றும் ஸமயத்தைக் கடந்தவன் என்பது முக்கிய கருத்தாகும். (12)

श्रीवत्सचिह्न भवतश्चरणाश्रितानां
अस्माकमप्यनुचितेषु भवेच्चिकीर्षा ।
सा सर्वथा भवति दुःखकरी तवैव
तस्मात्त्वमेव हर तादृशकर्मचिन्ताम् ।। १३ ।।

ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ப$_4$வதஶ்சரணாஶ்ரிதாநாம்
அஸ்மாகமப்யநுசிதேஷு ப$_4$வேச்சிகீர்ஷா
ஸா ஸர்வத$_2$ா ப$_4$வதி து$_3$:க$_2$கரீ தவைவ
தஸ்மாத் த்வமேவ ஹர தாத்$_3$ருஶகர்மசிந்தாம்.

ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்ந - ஆழ்வானே!, பவத: - தேவரீருடைய , சரண ஆச்ரிதாநாமபி - திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்த போதிலும், அஸ்மாகம் - அடியோங்களுக்கு, அநுசிதேஷு - தகாத காரியங்களில், சிகீர்ஷா - செய்ய வேண்டுமென்னும் ஆசையானது, பவேத் - உண்டாகக் கூடும், ஸா - அந்த ஆசை, ஸர்வதா - எல்லாவகையாலும், தவ ஏவ - தேவரீருக்கே, துக்க கரீ - வருத்தத்தை உண்டு பண்ணுவதாக, பவதீ - ஆகிறது, தஸ்மாத் - ஆகையால், த்வமேவ - தேவரீரே, தாத்ருசகர்ம சிந்தாம் - அத்தீய செய்கைகளைப் பற்றிய சிந்தனையை, ஹர - போக்கி அருள வேணும்.

பாபகாரியங்களில் தமது மனம் வேரூன்றி விட்டதென்று முன் ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்தவர், அப்படிப்பட்ட மனஸ்ஸை அவற்றிலிருந்து மீட்கத் தம்மாலியலாமையை நினைத்து, ஆழ்வானை - தேவரீரே அடியேனுக்குப் பாபகாரியத்தைப் பற்றிய எண்ணமே உண்டாகாதபடி அருள் செய்ய வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார் - இதனால்.

பாபகாரியத்தில் தமக்கு உண்டாகும் எண்ணம், பழகிப் போய்விட்டதால் தமக்கு வருத்தத்தை உண்டுபண்ண மாட்டாது. தம்மை ரக்ஷிப்பதாக அங்கீகரித்த ஆழ்வானுக்கே வருத்தத்தைத் தருமென்று கருதி - தேவரீர் வருந்தாமலிருக்க வேண்டு மென்றால் அடியேனுக்கு உண்டாகும் தீய நினைவைப் போக்கியருளவேணும் என்கிறார்.

தீய எண்ணம் எங்களுக்கு உண்டாகக்கூடுமென்று, பஹுவசனமாகக் கூறியது - தம்மைபோல் மற்றும் சிலர் இருக்கக் கூடுமென்ற எண்ணத்தினாலன்று, தம்மை இகழத் தக்கவராக எண்ணி, 'நிந்தாயாம் பஹுவசன'மாகக் குறிப்பிட்டருளினார் என்று கொள்க.

ஆழ்வானுடைய ப்ரபாவம் தம்மை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய கெட்ட எண்ணத்தைப் போக்க வல்லதென்று இதனால் தெரிவித்தபடி. (13)

कूराधिपालमतिवेलकृतेन कर्म
मूलेन यत्सुखमवाप्तमथापि दुःखम् ।
तच्छक्नुमो नु न निवारयितुं च सोढुं
तत्सङ्गमेव विनिवर्तय ते प्रभावात् ।। १४ ।।

கூராதி$_3$பாலமதிவேலக்ருதேந கர்ம
மூலேந யத்ஸுக$_2$மவாப்தமதாபி து$_3$:க$_2$ம்

தச்ச₂க்நுமோ நு ந நிவாரயிதும் ச ஸோடு₄ம்
தத்ஸங்க₃மேவ விநிவர்தய தே ப்ரப₄ாவாத். (14)

கூராதிப - கூரேசரே! அதிவேல க்ருதேந - அடியேனால் எல்லை கடந்து செய்யப் பட்ட, கர்மமூலேந - தீவினை என்னும் காரணமானது, அலம் - இனி வேண்டாம் (செய்தது போதும்); யத் அவாப்தம் - அதனால் எது அடையப் பட்டதோ, தத் ஸுகம் அதாபி - அது சுகமென்று மேலெழத் தோன்றினாலும், து:கம் - (ஆராய்ந்தால்) துக்கமேயாகும். தத் - அந்த துக்கத்தை, நிவாரயிதும் - வராமல் தடுப்பதற்கும், ஸோடும் ச - வந்தால் பொறுத்துக் கொள்வதற்கும், சக்நும: நு - (அடியோங்கள்) வல்லமையுடையோமோ? ந - அல்லோம். (ஆகையால்), தே ப்ரபாவாத் - தேவரீருடைய மகிமையினால், தத் ஸங்கமேவ - அத் தீவினையில் அடியோமுக்கு உண்டாகும் ஆசையையே விநிவர்தய - நன்றாகப் போக்கியருளவேணும்.

திவினை செய்வதில் ஆசை நீங்கினாலன்றி உய்வு பெற முடியாமையாலும், தம்மால் அவ்வாசையை அடக்க முடியாமையாலும், முன் ச்லோகத்தில் - த்வமேவ ஹர தாத்ருச கர்ம சிந்தாம் (=தேவரீரே அத்தீய செயல்களைப் பற்றிய சிந்தனையைப் போக்கியருளவேணும்) என்று ப்ரார்த்தித்ததையே, மறுபடியும், 'தத்ஸங்கமேவ விநிவர்த்தய (=அத்தீயவினையில் எமக்கு உண்டாகும் ஆசையையே அடியோடு போக்கியருளவேணும்) என்று ப்ராத்திக்கிறார். முக்கியமான ப்ரார்த்தனையாகையால் இதற்குப் புநருக்தி (கூறியதையே கூறுதல்) தோஷம் இல்லை என்று கருத்து.

தம் தீவினையெண்ணம் ஆழ்வானுக்கே வருத்தத்தை யுண்டாக்குமென்று முன்பு ஆராயாமல் கூறியருளியவர், இதில் ஆராய்ந்து பார்த்து, தீவினையெண்ணத்தினால் உண்டாவது மேலெழுந்தவாறு சுகமென்று தோன்றினாலும் உண்மையில் துக்கம்தான் என்று அது துக்கத்தையுண்டாக்குகிறதென்று கூறுகிறார்.

‘நான் எப்படிப் போக்குவேன்’ என்றால் தேவரீர் எவ்வளவு உபதேசித்தாலும் அது அடியேனுக்குப் போகாது. தேவரீர்கே அஸாதாரமான மஹிமையினால் போக்கியருள வேண்டுமென்பார். ‘தேப்ரபாவாத் விநிவர்த்தய’ என்றருளினார். (14)

स्मृत्वा मदीयविपरीतगतीस्तदैव
भग्नाशयोऽप्यथ च हृष्टमनाश्चरामि ।
श्रीवत्सचिह्न भवतस्त्वतिवेलशील
वात्सल्यसौहृददयादिगुणान्विमृश्य ।। १५ ।।

ஸ்ம்ருத்வா மதீ$_3$யவிபரீதக$_3$தீஸ்ததை$_3$வ
ப$_4$க்$_3$நாஶயோப்யத$_2$ ச ஹ்ருஷ்டமநாஶ்சராமி
ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ப$_4$வதஸ்த்வதிவேலஶீல
வாத்ஸல்யஸௌஹ்ருத$_3$யாதி$_3$கு$_3$ணாந்விம்ருஶ்ய.

ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்ந - ஆழ்வானே! மதீய விபரீத கதி: - அடியேனுடைய நியாய விருத்தமான நடத்தைகளை, ஸ்ம்ருத்வா - நினைத்து, பக்ந ஆசய: அபி - நமக்கு நன்மை கிடைக்கப் போகிறதில்லை என்று மனம் உடையப் பெற்றவனா யிருந்தபோதிலும், (அஹம் - அடியேன்), அத ச - அதற்கு அடுத்த க்ஷணத்திலேயே, பவத: - தேவரீருடைய, அதிவேல சீல வாத்ஸல்ய ஸௌஹ்ருத தயா ஆதி குணாந் - எல்லைகடந்த நீர்மை, பேரன்பு, நல்லமனமுடைமை, கருணை, முதலிய நற்குணங்களை, விம்ருச்ய து - ஆராய்ந்து பார்த்தாலோ என்றால், ஹ்ருஷ்டமநா: - நமக்குக் கிடைப்பது உறுதி என்று மனம் மகிழப்பெற்றவனாய், சராமி - ஸஞ்சரிக்கிறேன்.

கீழே ஒன்பதாம் ச்லோகம் தொடங்கிப் பதினான்காம் ச்லோகமீறாகக் கூறப்பட்ட சரீரத்தையே காப்பாற்றுதல், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அலக்ஷியம் செய்தல், அதன் விவரணமான

செய்யத்தகாதன செய்தல், செய்யவேண்டியன செய்யாதிருத்தல், நாம் இப்படியிருக்கிறோமே நமக்கு உய்வு கிடைப்பதெப்படி யென்று பச்சாத்தாபப்படுதல், ஸ்தோத்ரம் செய்யத் துணிவில்லாதிருத்தல், கெட்ட செய்கைகளில் மனமூன்றப் பெறுதல், ஆழ்வானாலும் தம்மைக் காப்பாற்ற முடியாதென்று நினைத்தல், பாபத்தை செய்யும் போது மகிழ்ந்து செய்துவிட்டுப் பின்பு அதனால் உண்டாகும் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளவோ, பொறுத்துக் கொள்ளவோ தம்மால் இயலாமையால் வருத்தமுறுதல் ஆகிய தமது விபரிதச் செய்கைகளை எண்ணி நமக்கு உய்வு கிடைக்காதென்று வெறுத்தவராய், உடனே முன் ச்லோகத்தில் 'தே ப்ரபாவாத்' என்று ஆழ்வானுடைய மகிமையாகக் குறிப்பிட்ட குணங்களாகிய மகிமையை நினைத்து நமக்கு உய்வு உண்டாகுமென்று அறுதியிட்டுத் தாம் மகிழ்வதாக ஆழ்வானிடம் விண்ணப்பிக்கிறார் இதனால். சீலம் - தாழ்ந்தவர்களோடும் பெரியவன் பேதமில்லாமல் கலந்திருக்கை. வாத்ஸல்யம் - பேரன்பு - தோஷத்தையும் குணமாக எண்ணுகை. ஸௌஹ்ருதம் - எல்லாரிடமும் நன்மையெண்ணும் மனமுடையவனாயிருத்தல். தயை - வருந்தியவர்களைக் கண்டு ஐயோ என்று தானும் வருந்துகை. ஆக, மிகப் பெரியவராகிய ஆழ்வான் - மிகத் தாழ்ந்தவராகிய தம்மோடு கலந்து பழகி, தம்முடைய தோஷத்தையும் குணமாகவே நினைத்து, தமக்கு நன்மையையே சிந்திக்குமவராயிருந்து, ஐயோ இவன் இப்படி வருந்துகிறானே என்று தாமும் வருந்தி - அதன் விளைவாக நம்மைக் காப்பாற்றுவார் என்று நிச்சயித்து மகிழ்ச்சியடைவதை விவரித்தருளினாராய்த்து இதனால். (15)

कूराधिनाथ गुणसन्तति चिन्तनेन
कस्याशयस्तव न याति परं प्रमोदम् ।
निस्संशयत्वमथ निर्भयतां च सम्यग्
वृत्तिप्रवृत्त्यभिरतिं परमां विरक्तिम् ।। १६ ।।

கூராதி$_4$நாத$_2$ கு$_3$ணஸந்ததி சிந்தநேந
கஸ்யாஶயஸ்தவ ந யாதி பரம் ப்ரமோத$_3$ம்
நிஸ்ஸம்ஶயத்வமத$_2$ நிர்ப$_4$யதாம் ச ஸம்யக்
வ்ருத்திப்ரவ்ருத்யபி$_4$ரதிம் பரமாம் விரக்திம். (16)

கூராதி நாத! - வாரீர் கூரேசரே! தவ - வேரீருடைய, குணஸந்ததி சிந்தநேந - குணஸமூஹத்தை நினைப்பதனால், கஸ்ய ஆசய: - எவனுடைய மனம்தான், பரம் ப்ரமோதம் - உயர்ந்த மகிழ்ச்சியையும், நிஸ்ஸம்சயத்வம் - உய்வுபெறுவதில் ஸந்தேஹ மில்லாமையையும், அத - மேலும், நிர்ப்பயதாம் - ஸம்ஸாரபய மில்லாமையையும், ஸம்யக் வ்ருத்தி ப்ரவ்ருத்தி அபிரதம் - நல்ல பகவத்பாகவதாசார்ய கைங்கர்யத்தில் உண்டாகும் முயற்சியில் விருப்பத்தையும், பரமாம் - மிகவுயர்ந்த, விரக்திம் ச - இதர விஷயங்களில் பற்றில்லாமையையும், ந யாதி - அடைய மாட்டாது?

ஆழ்வானுடைய குணங்களை ஆராய்ந்தால் மகிழ்ச்சியுண்டாகுமென்று கீழ் ச்லோகத்தில் தெரிவித்தவர், அதனால் மகிழ்ச்சியேயன்றி மேலும் சில நன்மைகளும் உண்டாகுமென்கிறார் இது தன்னில். அந்நன்மைகளாவன - நமக்கு மோக்ஷம் தப்பாதென்கிற துணிவும் மேலும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயே உழலவேண்டியிருந்தால் என் செய்வதென்னும் அச்சமின்மையும், பகவத் பாகவதாசார்யகைங்கர்யங்களைச் செய்ய வேணுமென்னும் ஆசையும், அவ்வாசைக்குத் தடையாக இதரவிஷயங்களிலுண்டாகும் பற்று நீங்கப் பெறுதலாகிய விரக்தியும் ஆம். ஆழ்வானுடைய குணங்கள் முன் ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட சீலம் வாத்ஸல்யம் முதலியனவும் பிறவும் ஆகும். (16)

श्रीरङ्गनायकभवत्प्रतिभाषणानि
श्रुत्वा प्रहृष्टमनसा यतिशेखरेण ।

उक्तां सुभाषितसुधां च निशम्य नाथ
त्वद्बन्धुताऽस्ति मम चेत्यभयश्चरामि।। १७।।

ஶ்ரீரங்க$_3$நாயகப$_4$வத்ப்ரதிப$_4$ாஷணாநி
ஶ்ருத்வா ப்ரஹ்ருஷ்டமநஸா யதிஶேக$_2$ரேண
உக்தாம் ஸுப$_4$ாஷிதஸுத$_4$ாம் ச நிஶம்ய நாத$_2$
த்வத்$_3$ப$_3$ந்து$_3$தாஸ்தி மம சேத்யப$_3$யஶ்சராமி.(17)

நாத - ஸ்வாமீ ஆசார்யனே! ஸ்ரீரங்கநாயகபவத்ப்ரதிபாஷணாநி - ஸ்ரீரங்கநாதனால் தேவரீருக்கு அருளிச்செய்யப்பட்ட விடை வார்த்தைகளை, ச்ருத்வா - கேட்டு, ப்ரஹ்ருஷ்டமநா: - ஸந்தோஷமுடையவரான, யதிசேகரேண - யதிராஜரான எம்பெருமானராலே, உக்தாம் - அருளிச்செய்யப்பெற்ற, ஸுபாஷிதஸுதாம் - அமுதம்போலினிய நல்வார்த்தையை, நிசம்ய - கேட்டு, மம ச - அடியேனுக்கும், த்வத் பந்துதா - தேவரீரோடு உறவானது, அஸ்தி இதி - இருக்கிறதென்று நினைத்து, அபய: - ஸம்ஸாரபயமற்றவனாய் (அடியேன்), சராமி - திரிகிறேன்.

தாம் ஸம்ஸார பயமற்று ஸஞ்சரிப்பதற்கு ஆழ்வானுடைய குணசிந்தனம் மட்டும் காரணமன்று. அவரோடு தமக்குண்டான உறவும் காரணமென்கிறாரிதில் ஆழ்வானோடு உறவுண்டானவர் ளெல்லார்க்கும் தான் மோக்ஷமளிப்பதாக ஸ்ரீரங்கநாதன் ஆழ்வானுக்கு வார்த்தை அருளிச்செய்துவைத்துள்ளான் ஆகையால். அவரோடு உறவுண்டானால் அச்சம் கெட்டிருக்கலாம் என்று கருத்து. அது தன்னை ஒரு ஐதிஹ்யத்தை நினைவூட்டி முதலிக்கிறார். இந்த ஐதிஹ்யத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதன் கூரத்தாழ்வான் எம்பொருமானாராகிய மூவர்க்கும் தொடர்புள்ளது.

ஆழ்வான் ஒரு நாள் ஸ்ரீரங்கநாதஸந்நிதியில் ஒருச்லோகத்தை உபந்யஸித்து அப்பெருமானை உகப்பிக்க அவன்

'உமக்கு வேண்டியதைத் தருகிறோம், வேண்டிக் கொள்ளும்' என்றருளிச்செய்ய ஆழ்வான் தேவரீருடைய பரமபதானுபவத்திற்கு விரோதியான இந்த சரீரத்தைப் போக்கி அவ்வனுபவத்தைத் தந்தருள வேணும் என்று வேண்டிக்கொள்ள பெருமாள் 'உமக்கும் உம்முடைய ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் பரமபதம் தந்தோம்' என்றருளிச்செய்ய, அந்தவிஷயங்கேட்ட எம்பெருமானார், ஆழ்வானோடு, ஆசார்யசி யபாவமாகிற ஸம்பந்தமிருப்பதனால் 'நமக்கும் பரமபதம் கிடைக்கும்' என்று கூறி ஸந்தோஷித்து, உடுத்த காஷாயத்தை வாங்கி ஆகாசத்திலே எறிந்து ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதே இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ஐதிஹ்யமாகும். இது ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவ க்ரந்தத்தில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

ஆக, ஆழ்வான் ஸம்பந்தத்தால் தமக்குப் பரமபதம் கிடைப்பது நிச்சிதமாகையால், அது கொண்டு ஸம்ஸாரபயம் தீர்ந்து தாம் திரிவதாகக் கூறினாராயிற்று. பெரியபெருமாள் ஆழ்வானுக்கருளிய வார்த்தை கேட்டு எம்பெருமானார் ஸந்தோஷித்தார். அதுகேட்டு, ஆழ்வானோடு தமக்கும் ஸம்பந்தமுள்ளமையால் பரமபதம் கிடைக்குமென்று கருதி இவரும் பயங்கெட்டத் திரிகிறார் என்க.

श्रीवत्सचिह्न भवताऽप्यभिमानितोऽहं
इत्यादरेण सततं मयि रङ्गनाथः ।
कुर्वन्दयां न विजहति कृतागसं मां
रक्षत्यहो त्वयि तु कीदृगनुग्रहोऽस्य ।। १८ ।।

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ப₄வதாப்யபி₄மாநிதோஹம்
இத்யாத₃ரேண ஸததம் மயி ரங்க₃நாத₂:
குர்வந் த₃யாம் ந விஜஹாதி க்ருதாக₃ஸம் மாம்
ரக்ஷத்யஹோ த்வயி து கீத்₃ருக₃நுக்₃ரஹோஸ்ய. (18)

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந - ஆழ்வானே! பவதா அபி - தேவரீராலும், அஹம் - அடியேன், அபிமாநித: - இவன் நம்முடையவன் என்று அபிமானிக்கப் பட்டவன், இதி - என்ற காரணத்தினால், ரங்கநாத: - திருவரங்கநாதன், ஆதரேண - அன்புடன், ஸததம் - எப்போதும், தயாம் குர்வந் - தயைபுரியுமவராய். க்ருதாகஸம் - பாபங்கள் செய்திருக்கிற, மாம் - அடியேனை, ந விஜஹாதி - அதுகாரணமாக விடுவதில்லை. ரக்ஷதி - (அதற்கெதிராக) காப்பாற்றுகிறார். அஹோ - ஆச்சர்யம். அஸ்ய - இந்தத் திருவரங்கநாதனுக்குத்தான், த்வயி - தேவரீர் திறத்தில், கீத்ருக் அநுக்ரஹ: - எத்தகைய அநுக்ரஹம்!

ஆழ்வானுடைய குணசிந்தனமும் ஆழ்வானோடு தமக்கு உறவும் உண்டானது மட்டும்ன்றி, இவ்விரண்டைவிட உயர்ந்த ஆழ்வானுடைய அபிமானமும் உண்டாகையால், ஆசார்ய அபிமானம் பெற்ற தம்மை மோக்ஷம் கொடுத்து ஸ்ரீரங்கநாதன் ரக்ஷிக்கிறாரென்றும், பாபம் செய்திருந்தும் தம்மைக் கைவிடுவதில்லையென்றும் கூறி, ஆழ்வானிடம் அப்பெருமானுக்கு உண்டான அநுக்ரஹம், அவர் தமக்கு மட்டும் மோக்ஷமளிக்காமல், அவர் தம்மோடு ஆசார்யனாகவோ, சிஷ்யனாகவோ ஸம்பந்தமுடையவர் பக்கலிலேயும் எதிர்ப்பாய்ந்ததை நினைத்து, அவ்வநுக்ரஹம்தான் எத்தகைத்து என்று கொண்டாடினாராய்த்து இதனால். (18)

श्रीवत्सलक्षण शरीरवशोऽपि नित्यं
नाथानुतप्त इव च प्रलपामि तेऽग्रे ।
मैत्र्या शठश्च खल एष इतीह मत्वा
मामन्वहं समभिषिञ्च कृपाकटाक्षैः ।। १९ ।।

ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷண ஶரீரவஶோபி நித்யம்
நாத$_2$ாநுதப்த இவ ச ப்ரலபாமி தே(அ)க்$_3$ரே

மைத்ர்யா ஶட₂ஶ்ச கல ஏஷ இதீஹ மத்வா
மாமந்வஹம் ஸமபி₄ஷிஞ்ச க்ருபாகடாக்ஷை: (19)

நாத ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷண - ஸ்வாமீ கூரத்தாழ்வானே! (அஹம் - அடியேன்), நித்யம் - எப்போதும், சரீரவச: அபி - சரீர பரதந்த்ரனாய் அஃதொன்றையே பேணுமவனாயிருந்த போதிலும், அநுதப்த இவ - பச்சாத்தாபப்படுகின்ற நல்லவன் போலே, தே அக்ரே - தேவரீர் திருமுன்பே, ப்ரலபாமி ச - வந்து நிற்பதேயன்றிச் சிலவற்றைப் பிதற்றவும் செய்கிறேன். ஏஷ: சட: கல: ச - இவன் வஞ்சகனாகவும் துஷ்டனாகவும் இருக்கிறான், (இவனுக்குத தாமல்லது வேறு கதியில்லை) இதி மத்வா - என்று திருவுள்ளம் பற்றி, இஹ மாம் - இப்போது அடியேனை, மைத்ர்யா - ஸ்நேஹத்தோடு, க்ருபாகடாக்ஷை: - க்ருபையோடு கூடிய கடைக்கண் பார்வைகளாலே, அந்வஹம் - தினந்தோறும், அபிஷிஞ்ச - நீராட்டியருள வேணும்.

கீழே ஒன்பதாம் சிலோகத்தில் 'ஸம்ரக்ஷ்ய ஹேயதரமேவ களேபரம்' என்று தாம் சரீரத்தை மட்டும் ஸம்ரக்ஷிப்பதாகவும், பத்தாவது ச்லோகத்தில் சரீரஸம்ரக்ஷணத்திற்குக் காரணமான பாபங்களைச் செய்வதாகவும், பாபங்களைச் செய்கிறோமென்று தெரிந்திருந்தும் பச்சாதாபப்பட்டால் உய்ந்துபோகலாமாயிருக்க, அதுவுமில்லாமலிருப்தாக அருளிச்செய்தவர், இந்த ச்லோகத்தில் பச்சாத்தாபப்படாத தாம் பச்சதாபப்பட்டவன் போல ஏதோ ஆழ்வானுடைய குணங்களையும் தம்முடைய குற்றங்களையும் விண்ணப்பிப்பதாகக் குறிப்பிட்டு, தமக்கு வேறு கதியில்லாமையைக் குறிப்பிகக் காட்டி, ஆழ்வானே! தேவரீரே அடியேனைக் கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்று வேண்டுகிறார். வஞ்சகனும் து டனுமாய், தேவரீர்க்கு ப்ரதிகூலமான நாலூரானையும் கடாக்ஷித்த தேவரீர் - வஞ்சகனும் துஷ்டனுமானாலும் தேவரீர் திறத்தில் ஆநுகூல்யமுடைய அடியேனைக் கடாக்ஷித்தால் வரும் குற்றமென் என்று கருத்து.

आपन्नदीनजनरक्षणबन्ददीक्षा
विज्ञापनं त्विह मयोदितमुक्तिमात्रम् ।
सार्थ विचार्य सहसाऽद्य तवैव पूर्त्या
कूरीधिपोन्नमय मामिह सर्वथा त्वम् ।। २० ।।

ஆபந்நதீ$_3$நஜநரக்ஷணப$_3$ந்த$_3$தீ$_3$க்ஷ
விஜ்ஞாபநம் த்விஹ மயோதி$_3$தமுக்திமாத்ரம்
ஸார்த$_2$ விசார்ய ஸஹஸாத்$_3$ய தவைவ பூர்த்யா
கூராதி$_4$போந்நமய மாமிஹ ஸர்வத$_2$ா த்வம். (20)

ஆபந்நதீந ஜந ரக்ஷண பந்ததீக்ஷ - ஆபத்தையடைந்து அதனால் இரங்கத்தக்க ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதில் விரதம் பூண்டவரே! கூராதிப - கூரத்தாழ்வானே! இஹ - இப்போது, மயா உதிதம் - அடியேனால் சொல்லப்பட்ட, உக்திமாத்ரம் - அர்த்தமில்லாமல் வெறும் பேச்சான, விஜ்ஞாபநம் து - விண்ணப்ப வார்த்தைகளையே, தவ பூர்த்யா ஏவ - (அடியேனுடைய தோஷபூர்த்தியைப் பாராமல்) தேவரீருடைய குணபூர்த்தி யினால் மட்டுமே, ஸார்த்தம் விசார்ய - அர்த்தத்தோடு கூடிய தாக எண்ணி, அத்ய இஹ - இப்போது இவ்விடத்தில், ஸஹஸா - தாமதம் செய்யாமல், த்வம் - தேவரீர், மாம் - அடியேனை, உந்நமய - உத்தரித்தருளவேணும், (முக்தி நல்கவேணும்.)

இது காறும் (4) 'சரணம் பவ' (தேவரீர் அடியேனுக்குத் தஞ்சமாக வேணும்) என்றும், (13) 'தாத்ருச கர்மசிந்தாம் த்வமேவஹர' (அத்தீய சிந்தனையைப் போக்கியருளவேணும்) என்றும், (14) 'தத்ஸங்கமேவ விநிவர்த்தய தே ப்ரபாவாத்' (அத்தீவினையில் எமக்குண்டாகும் ஆகையை அடியோடு நீக்கியருளவேணும்) என்றும், (19) 'மாமந்வஹம் ஸமபிஷிஞ்ச க்ருபாகடாக்ஷை:' (அடியேனை நாள்தோறும் கருணையினாலே

நனைந்து குளிர்ந்த கடைக்கண் பார்வைகளாலே நீராட்டி யருளவேணும்) என்றும் தாம் செய்த விண்ணப்பத்துக்கும், மற்றும் ஆழ்வானுடைய கல்யாண குணங்களையும் தம்முடைய தோஷங்களையும் பற்றி விஜ்ஞாபித்ததற்கும் பயன் - தம்மை ஸம்ஸராஸாகரத்திலிருந்து உயரவெடுத்துப் பரமபதத்தில் செலுத்துதலே என்பதைக் குறிப்பிட்டு, அது தன்னையே ஆழ்வானைப்ப்ரார்த்தித்து இந்த ஸ்தோத்ரத்தைத் தலைகட்டுகிறார் - ஸர்வஜ்ஞபட்டர்.

அடியேனுடைய இந்த விண்ணப்பம் மனப்பூர்வமாகச் செய்ததன்று, வேஷந்தான். வெறும் பேச்சேதான். ஆயினும் இது தன்னையே, தேவரீருடைய குணபூர்த்தியாலே உண்மையுரை யாகத் திருவுள்ளம் பற்றி அடியேனை உத்தரித்தருளவேணும் அடியேனுடைய வாயிலிருந்து. வந்த இந்த ஸ்தோத்ரத்தை உண்மையாகக் கருதி, அடியேனை இந்த ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து எடுத்து, பரமபதாநுபவத்தைத் தந்தருளவேணும் என்று பிரார்த்தித்து, இந்த கூரேசவிம்சதியைத் தலைக்கட்டி அருளினாராய்த்து.

ஆழ்வான் திருவடிகளே சரணம்

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.